Pregaria.cat

Entrada

Pregar en l'aridesa

Molts cops la nostra pregària es torna àrida. Per mils raons, cansaments, problemes, temptacions, distraccions, desànims, mals presagis, disgustos.... la pregària se'ns fa semblant a un desert sec i xafogós.

Llavors la principal temptació és fugir. Sempre hi ha una alternativa, quelcom que ve a la nostra ment quan amb prou feines hem començat a pregar: telefonar, ordenar uns papers, acabar de fer la llista de la compra, obrir l'ordinador....Tot menys, començar a pregar.

Et pots preguntar què acostumes a fer quan la pregària és àrida. La deixes per un altre dia? Et convenç fàcilment una urgència mig real? Et desanimes i dius que és inútil? Quina és la teva reacció?

Suposem que et determines a seguir, que no vols claudicar per causa de l'aridesa. Es poden donar algunes raons que et motivin a perseverar: por de la mala consciència que et pot venir si deixes de pregar, força de voluntat, cal seguir els bons consells dels mestres espirituals, ...

Però hi ha una raó més convincent que cap d'aquestes. Déu es comunica també en la relació de pregària àrida. Les mocions de Déu són més fondes que les ressonàncies psicològiques que provoquen. El fons del fons de la nostra identitat, del nostre cor, no és l'emoció o l'aridesa... és quelcom quiet, estable, misteriós ... i Déu és relació en el més profund. Quan ens domina l'aridesa, per la raó que sigui, Déu se'ns comunica en el fons del cor, més enllà de la nostra situació psíquica. En Ell vivim, ens movem i som. Hi és, activament, dinàmic i misericordiós. Déu és Amor.

Quantes vegades ens ha passat que després d'una pregària, i dins d'una temporada plenes de sequedat, descobrim que Ell hi era i que ens escoltava, i ajudava. Una mica com li va passar a Jesús a l'Hort de les Oliveres... estava fet pols, suava sang, se sentia lluny dels deixebles....però en mig de tanta tribulació i dolor personal el Pare li va comunicar aquella força i serenitat tan notables amb les quals va poder afrontar la Passió.

No et posis nerviós per l'aridesa. No l'afrontis amb voluntarismes compulsius. Situat en ella, com si fessis una excursió per un terreny erm, i prega sense sentir-ho, calla sense escoltar-lo, deixa que et miri sense veure'l, respira, demana... ves traient suaument les distraccions. Confia en l'actuació silenciosa de la fe... Ell hi és i està content de tu. Avui, demà, d'aquí a una setmana, un mes o un any, els teus sentiments, les teves emocions, et mostraran que hi era i se't comunicava. Déu és infinitament més gran que la nostra aridesa.

Jesús Renau sj.